

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 22 maja 2020 r.

Pozycja 145

POSTANOWIENIE

z dnia 26 lutego 2020 r.

Sygn. akt Ts 148/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Michał Warciński – przewodniczący i sprawozdawca

Andrzej Zielonacki

Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 sierpnia 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A.B.,

p o s t a n a w i a:

uwzględnić zażalenie i nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez adwokata i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 28 września 2018 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej A.B. (dalej: skarżący) zarzucił niezgodność § 12 ust. 4 i § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 1995 r. Nr 10, poz. 46, ze zm.; dalej: rozporządzenie) z art. 2, art. 64 ust. 3 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji.

W ocenie skarżącego zaskarżone przepisy naruszają: prawo do jego własności w sposób wykraczający poza dopuszczalne ramy konstytucyjne, tj. w drodze ustawy (art. 64 ust. 3 Konstytucji), istotę prawa własności ograniczając sposób zabudowy na gruncie będącym własnością oraz zasadę państwa prawnego, gdyż nie do pogodzenia jest ingerowanie w prawo własności aktem normatywnym niższej rangi niż ustawa bez stosownej delegacji ustawowej (art. 2 Konstytucji).

Postanowieniem z 20 sierpnia 2019 r. (doręczonym skarżącemu 26 sierpnia 2019 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał stwierdził, że skarżący pismem z 16 stycznia 2019 r. (data nadania) nie usunął części braków formalnych, do czego został wezwany w pkt 2 zarządzenia sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 grudnia 2018 r. Jak wskazał Trybunał, do skargi nie dołączono decyzji Wojewody Zachodniopomorskiego z 25 czerwca 2014 r. (znak: [...]), stwierdzającej nieważność decyzji Starosty Koszalińskiego z 19 lipca 1999 r. zatwierdzającej projekt budowlany i udzielającej pozwolenia na budowę, której również nie przedłożono. Nie doręczono

ponadto wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z 9 stycznia 2014 r. (sygn. akt [...]), który przedstawia wiążącą ocenę prawną i wskazania dla tego sądu i organu, którego działanie było przedmiotem zaskarżenia.

Na powyższe postanowienie skarżący złożył w ustawowym terminie zażalenie. Zarzucił w nim nieprawidłowe przyjęcie, że nie przedłożył wyroków decyzji lub innych rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej, podczas gdy wymóg ten został spełniony przez załączenie do skargi ostatecznego rozstrzygnięcia (wyrok NSA z 16 maja 2018 r., sygn. akt [...]). W ocenie skarżącego „wcześniej wydawane orzeczenia (choćby wiązały co do oceny prawnej czy faktycznej) lub były pierwszym bądź kolejnym orzeczeniem w sprawie (później zaskarżanym), nie stanowią o wyczerpaniu drogi prawnej”. Skarżący zarzucił także, że zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 grudnia 2018 r. nie wskazywało, które „orzeczenia są oczekiwane jako wskazujące na wyczerpanie drogi prawnej”. Skarżący zarzucił nadto Trybunałowi ocenę merytoryczną wniesionej skargi na etapie kontroli wstępnej, podczas gdy jest to kompetencja zastrzeżona „dla Trybunału we właściwym składzie orzekającym”. Skarżący wniósł o nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał rozpatruje zażalenie w składzie trzech sędziów na posiedzeniu niejawnym. Rozpoznając zażalenie bada zakwestionowane postanowienie pod kątem prawidłowego zidentyfikowania w nim przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zarzuty sformułowane w zażaleniu pozwalają na jego uwzględnienie.

3. Skarżący podniósł, że skarga konstytucyjna spełnia wymogi określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Wymóg ustawowy zawarty w art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK, polegający na obowiązku dołączenia do skargi: wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej „został spełniony już załącznikiem do skargi – wyrokiem NSA z dnia 16.05.2018 r.” Wymóg wskazania i dołączenia ostatecznego rozstrzygnięcia o wolnościach lub prawach albo obowiązkach został spełniony. W ocenie skarżącego „wcześniej wydawane orzeczenia (choćby wiązały co do oceny prawnej czy faktycznej) lub były pierwszym bądź kolejnym orzeczeniem w sprawie (później zaskarżanym), nie stanowią o wyczerpaniu drogi prawnej”.

4. Trybunał stwierdza, że skarżący przedłożył wyrok NSA z 16 maja 2018 r. (sygn. akt [...]), wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (dalej: WSA) z 25 lutego 2016 r. (sygn. akt [...]) oraz decyzję Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z 12 lutego 2015 r. (znak: [...]). Nie została natomiast dołączona decyzja organu pierwszej instancji, czyli Wojewody Zachodniopomorskiego z 25 czerwca 2014 r. (znak: [...]) oraz wyrok NSA z 9 stycznia 2014 r. (sygn. akt [...]), który przedstawiał wiążącą ocenę prawną oraz wskazania dla sądu i organu, którego działanie było przedmiotem zaskarżenia. Zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 31 grudnia 2018 r. nie wskazywało, które „orzeczenia są oczekiwane jako wskazujące na wyczerpanie drogi prawnej”. Zdaniem skarżącego istnieje potrzeba odwoływania się w tym zakresie do przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.). Wska-

zuje, za postanowieniem SN z dnia 28 września 2011 r. (sygn. akt [...]), że „treść wezwania skierowanego do strony (...) na podstawie art. 130 § 1 k.p.c., powinna dokładnie i w sposób dostępny, czytelny oraz zrozumiały wskazywać rodzaj i termin wymaganej od adresata wezwania czynności (...)”. Skarżący wskazał, że zakwestionowana norma prawna była podstawą ostatecznego orzeczenia w przedmiocie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Uprawdopodobnił naruszenie swoich konstytucyjnych wolności i praw, a jako źródło ich naruszenia wskazał treść § 12 ust. 4 i § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 14 grudnia 1994 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 1995 r. Nr 10, poz. 46, ze zm.).

5. Trybunał stwierdza, że argumentacja przedstawiona przez skarżącego w zażaleniu pozwala na uznanie, że skarżący uprawdopodobnił naruszenie wskazanych w skardze praw i obowiązków. Kwestia oceny tego naruszenia – jak wskazuje skarżący – czy „wskazane przepisy rozporządzenia ingerują w prawa jednostki wynikające z prawa własności (...)” nie może być przedmiotem wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej. W wypadku rozpatrywanej skargi konstytucyjnej – zdaniem Trybunału – zachodzą wątpliwości uzasadniające konieczność merytorycznego rozpoznania podniesionych w niej zarzutów.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Trybunał Konstytucyjny na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – uwzględnił zażalenie i nadał dalszy bieg skardze konstytucyjnej.